TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 9. martā *

Lieta C-371/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Oberlandesgericht Köln* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 21. augustā un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 1. septembrī, tiesvedībā

Siegfried Aulinger

pret

Vācijas Federatīvo Republiku.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*] (referents), S. fon Bārs [*S. von Bahr*] un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss [*F. G. Jacobs*],
sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 12. oktobrī,

ņemot vērā mutvārdu apsvērumus, ko sniedza:

— *Aulinger* vārdā — R. Karpenšteins [*R. Karpenstein*], *Rechtsanwalt*,

— Vācijas Federatīvās Republikas, atbildētājas pamata lietā, vārdā — A. Frīzers [*A. Frieser*], *Rechtsanwalt*,

— Vācijas valdības vārdā — V. D. Plesings [*W. D. Plessing*], pēc tam A. Tīmane [*A. Tiemann*] un K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pārstāvji, kam palīdz A. Frīzers, *Rechtsanwalt*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — G. Curhauzens [*G. zur Hausen*], pēc tam F. Hofmeisters [*F. Hoffmeister*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 17. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 1992. gada 1. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1432/92, ar ko aizliedz tirdzniecību starp Eiropas Ekonomikas Kopienu un Serbijas un Melnkalnes Republikām (OV L 151, 4. lpp.), interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts sakarā ar tiesvedību starp Aulingeru [*Aulinger*] un Vācijas Federatīvo Republiku, kura, pamatojoties uz Regulas Nr. 1432/92 interpretāciju, kuru Aulingers uzskata par kļūdainu, uzlika viņam par pienākumu pārtraukt personu pārvadājumus ar autobusu uz Serbiju un Melnkalni.

Atbilstošās tiesību normas

3 Ņemot vērā konfliktus, kas ir radušies saistībā ar vairāku agrākās Dienvidslāvijas Federatīvās Republikas republiku neatkarības iegūšanu, un it īpaši 1992. gadā Bosnijā un Hercegovinā notikušos konfliktus, Apvienoto Nāciju Drošības Padome, pamatojoties uz Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtu VII nodaļu, 1992. gada 30. maijā pieņēma Rezolūciju 757 (1992), ar ko nosaka ekonomisko embargo pret Dienvidslāvijas Federatīvo Republiku (Serbiju un Melnkalni). Šis embargo pirmām kārtām attiecas uz izejvielu un preču tirdzniecību.

4 Rezolūcijas 757 (1992) 5. un 7. punkts nosaka:

"5. [..] visas valstis atturas no naudas līdzekļu vai jebkādu citu finanšu vai ekonomikas resursu nodošanas Dienvidslāvijas Federatīvās Republikas (Serbijas un Melnkalnes) iestāžu vai jebkādu komerciālu, ražošanas vai publisko pakalpojumu sniegšanas uzņēmumu, kas atrodas Dienvidslāvijas Federatīvajā Republikā (Serbijā vai Melnkalnē), rīcībā, kā arī aizliedz to pilsoņiem un visām to teritorijā esošām personām šādu naudas līdzekļu vai resursu nosūtīšanu vai nodošanu ar jebkādiem līdzekļiem Dienvidslāvijas Federatīvās Republikas (Serbijas un Melnkalnes) iestāžu vai tajā esošo uzņēmumu rīcībā, kā arī jebkādu citu naudas līdzekļu pārskaitījumus fiziskām vai juridiskām personām, kas atrodas Dienvidslāvijas Federatīvajā Republikā (Serbijā vai Melnkalnē), izņemot maksājumus, kas ir paredzēti vienīgi medicīniskiem vai humanitāriem nolūkiem, vai arī pārtikas produktiem;

[..]

7. [..] visas valstis:

a) atsaka ikvienam lidaparātam atļauju izlidot vai nolaisties to teritorijā, kā arī to šķērsot, ja lidaparāta maršruta mērķis ir nolaisties Dienvidslāvijas Federatīvās Republikas (Serbijas un Melnkalnes) teritorijā vai ja tas no šīs teritorijas ir izlidojis, ja vien atbilstoši attiecīgajām Padomes rezolūcijām šo lidojumu

humanitāro vai citu apsvērumu dēļ nav apstiprinājusi saskaņā ar Rezolūciju 724 (1991) izveidotā Drošības padomes komiteja.

[..]." [Neoficiāls tulkojums]

5 Eiropas Ekonomikas kopiena un tās dalībvalstis, lai nodrošinātu it īpaši dažu no Rezolūcijā 757 (1992) paredzēto pasākumu vienveidīgu piemērošanu, izmantoja Kopienas instrumentu. Tādējādi Eiropas Kopienu Padome pieņēma Regulu Nr. 1432/92.

6 Šīs regulas 1. pants nosaka:

"Kopš 1992. gada 31. maija ir aizliegta:

a) jebkādu izejvielu un preču no Serbijas un Melnkalnes republikām vai šo republiku izcelsmes izejvielu un preču ievešana Kopienas teritorijā;

b) jebkādu izejvielu un preču no Kopienas vai Kopienas izcelsmes izejvielu un preču eksports uz Serbijas un Melnkalnes republikām;

c) jebkāda rakstura darbība, kuras mērķis vai sekas ir tieši vai netieši veicināt a) un b) punktā minētos darījumus;

d) ar finanšu pakalpojumiem nesaistītu pakalpojumu, kuru mērķis vai sekas ir tieši vai netieši atbalstīt Serbijas un Melnkalnes republiku ekonomiku, sniegšana, it īpaši tādu ar finanšu pakalpojumiem nesaistītu pakalpojumu, sniegšana, kas ir paredzēti:

i) kādas Serbijas un Melnkalnes republikās vai no to teritorijas veiktas komercdarbības vajadzībām,

vai

ii) kādai no šādām personām:

— visas fiziskas personas, kas atrodas Serbijas un Melnkalnes republikās,

— visas juridiskas personas, kuras ir reģistrētas kā sabiedrības vai citādi izveidotas atbilstoši Serbijas un Melnkalnes republiku tiesību aktiem,

— visas organizācijas, kas veic komercdarbību (neatkarīgi no tā, vai tā tiek veikta Serbijas un Melnkalnes republiku teritorijā vai ne), kuras kontrolē personas, kas pastāvīgi atrodas Serbijas un Melnkalnes republikās, vai kuras kontrolē organizācijas, kas kā sabiedrības vai citādi ir dibinātas atbilstoši šo republiku tiesību aktiem.

Gaisa transporta pakalpojumu aizlieguma nosacījumi ir noteikti [pielikumā]." [Neoficiāls tulkojums]

7 Šīs Regulas 5. pantā ir precizēts:

"Šī regula ir piemērojama visā Kopienas teritorijā, ieskaitot gaisa telpu, un attiecībā uz jebkuru lidmašīnu vai kuģi, kas ir dalībvalsts jurisdikcijā, kā arī visiem ārpus Kopienas teritorijas esošajiem dalībvalsts pilsoņiem un visām organizācijām, kuras kā sabiedrības vai citādi ir dibinātas atbilstoši dalībvalsts tiesību aktiem." [Neoficiāls tulkojums]

Pamata prāvas fakti un prejudiciālie jautājumi

8 Aulingers ir Vācijā reģistrēts autopārvadātājs. Pret Serbijas un Melnkalnes republikām noteiktā embargo spēkā esamības laikā viņš pārvadāja imigrējušus darba ņēmējus, proti, serbus un melnkalniešus, kas brauca uz Serbiju vai Melnkalni vai atgriezās no tām, līdz embargo zonas robežas apkaimei vai no tās. Visbiežāk viņš darbojās kā apakšuzņēmējs ceļojumu aģentūrā, kas tāpat ir dibināta Vācijā un kas organizēja visu braucienu starp braucienu sākumpunktiem un galapunktiem Vācijā un republikās, kam bija piemērots embargo, turklāt attiecībā uz brauciena daļu

minēto republiku teritorijā tika izmantoti šajās republikās dibinātie autopārvadātāji. Šim braucienam, kas tika apzīmēts kā "sadalīts" (turpmāk tekstā — "sadalīts pārvadājums"), aģentūra izsniedza pasažieriem kopēju biļeti.

9 Pēc kriminālvajāšanas, kas pret Aulingeru tika veikta sakarā ar Regulas Nr. 1432/92 pārkāpumu, 1993. gadā viņš praktiski pilnīgi pārtrauca dalību šajos sadalītajos pārvadājumos.

10 Pret Aulingeru uzsāktā kriminālvajāšana tomēr tika izbeigta, jo *Bundesgerichtshof* [Federālā Augstākā tiesa] 1995. gada 21. aprīļa spriedumā nosprieda, ka Rezolūcija 757 (1992) neaizliedz privātpersonu pārvadājumus embargo zonas virzienā. Šī tiesa neuzskatīja par vajadzīgu spriest par to, vai šādu aizliegumu nosaka Regula Nr. 1432/92, ja valsts kārtība, kuras ievērošana ir vajadzīga, lai par šīs regulas pārkāpumu piemērotu kriminālsodu, nav tikusi ievērota.

11 Saistībā ar minēto Aulingers pieprasīja atlīdzību par zaudējumiem, ko, viņaprāt, viņš bija cietis. No vienas puses, viņš saņēma atlīdzību par pret viņu vērsto kriminālvajāšanu. No otras puses, viņš pieprasīja no atbildētājas pamata lietā (turpmāk tekstā — "Vācijas Federatīvā Republika") DEM 500 000 kā zaudējumu atlīdzību par galvenā ienākumu avota zaudēšanu sakarā ar praktiski pilnīgu viņa sadalīto pārvadājumu pakalpojumu pārtraukšanu uz embargo zonas robežas apkaimi vai no tās. Sava prasījuma atbalstam viņš norādīja, ka Regula Nr. 1432/92 šīs darbības neaizliedz. Šajā sakarā viņš norādīja, ka pat Eiropas Kopienu Komisija neuzskatīja, ka šādi pārvadājumi bija aizliegti, un ka Vācijas iestādēm pirms nostājas pieņemšanas šajā daudziem pārvadātājiem noteicošajā jautājumā bija jākonsultējas ar dalībvalstīm. Citas dalībvalstis Komisijas analīzi būtu atbalstījušas.

12 Vācijas Federatīvā Republika uzskatīja, ka sadalītie pārvadājumi paredzēja apiet tiešu personu pārvadājumu uz embargo zonu aizliegumu un ka tādējādi arī Regula Nr. 1432/92 aizliedz šādu pārvadājumu veidu. Uzskatot, ka jebkurā gadījumā tās regulas interpretācija var tikt aizstāvēta, Vācijas Federatīvā Republika secināja, ka trūkst Civillikuma (*Bürgerliches Gesetzbuch*) 839. pantā paredzētās vainas, lai iestātos valsts atbildība. Tā papildināja, ka tai nav bijis pienākuma konsultēties ar citām dalībvalstīm un/vai Komisiju, jo Kopienu tiesību interpretāciju un piemērošanu principā veic dalībvalstis. Tomēr apspriede starp dalībvalstīm bija notikusi komiteju (vai sakarā ar to sasaukšanu) sanāksmēs ar Komisiju.

13 *Landgericht*, kas izskatīja prāvu, atbalstīja Vācijas Federatīvās Republikas viedokli. Proti, savu lēmumu tā balstīja uz saviem argumentiem, ka nav nekādas vainas, kas radītu Civillikuma 839. pantā paredzēto atbildību.

14 Izskatot Aulingera apelāciju, *Oberlandesgericht Köln* [Ķelnes Federālas zemes Augstākā tiesa] nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai [Regulas Nr. 1432/92] 1. panta d) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka komerciāli personu pārvadājumi ar galapunktu embargo zonā vai virzienā no tās, ko veic tā saucamā "sadalītā pārvadājuma" veidā, ir atļauti vai aizliegti?

Ar sadalīto pārvadājumu saprot personu pārvadājumu uz embargo zonu vai no tās, dalībvalstī nodibinātam uzņēmumam sadarbojoties ar citu uzņēmumu, kas atrodas embargo zonā, tādā veidā, ka pirmais uzņēmums veic pārvadājumu līdz

embargo zonas robežas apkaimei, un otrs — pārvadājumu no šī punkta uz embargo zonu (pasažieriem mainot transporta līdzekli).

2) Ja Tiesa atzīst sadalītā pārvadājuma likumību, vai, pamatojoties uz EKL 10. vai 297. pantu vai citām Kopienu tiesību normām, pirms tādu valsts pasākumu veikšanas, kas balstās uz iespējamo sadalītā pārvadājuma nelikumību, dalībvalstij ir jākonsultējas ar citām dalībvalstīm vai Komisiju?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

Tiesai iesniegtie apsvērumi

15 Aulingers uzskata, ka jautājums, vai sadalītie pārvadājumi uz embargo zonu vai no tās ir aizliegti, ir jānošķir no jautājuma, vai daļēja pakalpojumu sniegšana, ar ko viņš pats ir nodarbojies un kas minētos pārvadājumus veicināja, tāpat ir aizliegta. Viņš uzsver, ka viņš ir nevis organizējis sadalītos pārvadājumus, bet aprobežojies ar pakalpojumu sniegšanu ceļojumu aģentūrai teritorijā, uz kuru embargo neattiecas.

16 Šajā sakarā viņš norāda piemērus, kas, pēc viņa domām, liecina, ka Regula Nr. 1432/92 nevar aizliegt tādu pakalpojumu sniegšanu kā viņa pakalpojumi, neizraisot absurdu rezultātu, ka visas darbības, kas veicina sadalīto pārvadājumu īstenošanu, ir aizliegtas. Tādējādi, persona, kas pasažieriem pārdod vienotu biļeti, paši pasažieri, sniedzot atbalstu brauciena cenas samaksas veidā, vai degvielas uzpildes stacijas darbinieks, kas piepildīja autobusa degvielas bāku, būtu pārkāpuši embargo. Viņš piebilst, ka embargo būtība ir ekonomiska un tā mērķis nav aizliegt braucienus un personu pārvadājumus.

17 Aulingers uzskata, ka tāds pats secinājums piemērojams attiecībā uz sadalītiem pārvadājumiem kopumā. Jautājums par to, vai Regulas Nr. 1432/92 1. panta d) apakšpunkts to aizliedz, ir jānovērtē, pamatojoties uz Rezolūciju 757 (1992). Tās 5. punkts ir ierobežots ar aizliegumu nodot Dienvidslāvijas Federatīvās Republikas iestāžu vai jebkādu tajā dibināto uzņēmumu rīcībā naudas līdzekļus vai citus "ekonomikas resursus". "Ekonomikas resursu" jēdziens pakalpojumu sniegšanu minētajiem subjektiem noteikti ietver, bet pasažieru pārvadājuma faktu līdz vietai, kur tos turpmāk apkalpo Serbijas vai Melnkalnes pārvadājumu uzņēmumi, nevarot uzskatīt par pakalpojumu sniegšanu šiem uzņēmumiem un attiecīgi par ekonomikas resursu nodošanu tiem par labu. Attiecīgo pakalpojumu saņēmēji esot vienīgi pasažieri.

18 Aulingers uzskata, ka, salīdzinot ar Rezolūcijā 757 (1992) paredzētajām sankcijām, Regulas Nr. 1432/92 mērķis nav noteikt kādas papildu sankcijas. Tās mērķis esot vienīgi nodrošināt Apvienoto Nāciju Drošības padomes noteikto sankciju vienveidīgu piemērošanu visā Kopienas teritorijā. Aulingera argumentācija balstās uz šīs regulas desmito apsvērumu un 1997. gada 14. janvāra spriedumu lietā C-124/95 *Centro-Com* (*Recueil*, I-81. lpp.). Attiecīgi viņš uzskata, ka regula nevar autonomi aizliegt personu pārvadājumus līdz vietai, kur tos turpmāk apkalpo Serbijas vai Melnkalnes pārvadājumu uzņēmumi sadalītā pārvadājuma ietvaros.

19 Vācijas Federatīvā Republika, Vācijas valdība un Komisija vispirms atsaucas uz Regulas Nr. 1432/92 1. panta d) apakšpunkta formulējumu. Tās norāda, ka personu komercpārvadājumi šīs normas nozīmē ir "pakalpojums". Tas, vai šāds pakalpojums tiek sniegts tieša vai sadalītā pārvadājuma veidā, neko nemainot. Vācijas Federatīvā Republika norāda, ka attiecīgajā normā izmantotie formulējumi parāda plašu šajā normā noteiktā aizlieguma piemērošanas jomu. Precīzāk, sadalītā pārvadājuma veidā veiktie braucieni netieši atbalstot Serbijas un Melnkalnes republiku ekonomiku.

20 Vācijas Federatīvā Republika un Komisija balstās uz principu, ka tiešie pārvadājumi uz embargo zonu un no tās ir embargo pārkāpums, jo šādu pārvadājumu sekas ir Kopienas transporta līdzekļu nodošana izmantošanai valstu, uz kurām attiecas embargo, ekonomikā, kas tām dod iespēju ievest valūtu ar pārvadājamo personu palīdzību. Tās uzskata, ka attiecībā uz sadalītajiem pārvadājumiem jāpiemēro tāda pati analīze. Vācijas valdība un Komisija uzskata, ka vienīgais izņēmums ir nekomerciālie privātos transporta līdzekļos veiktie braucieni, ko var pieļaut humanitāru iemeslu dēļ un arī tāpēc, ka šajā gadījumā nav "pakalpojumu" sniegšanas Regulas Nr. 1432/92 1. panta d) apakšpunkta nozīmē.

21 Vācijas Federatīvā Republika un Vācijas valdība piebilst, ka Regulas Nr. 1432/92 būtība un mērķi iepriekš rezumēto burtisko interpretāciju apstiprina.

22 Vācijas valdība atsaucas arī uz Padomes 1993. gada 26. aprīļa Regulu (EEK) Nr. 990/93 par tirdzniecību starp Eiropas Ekonomikas Kopienu un Dienvidslāvijas Federatīvo Republiku (Serbiju un Melnkalni) (OV L 102, 14. lpp.), ko aizstāja Regula Nr. 1432/92.

23 Tā konstatē, ka Regulas Nr. 990/93 1. panta 1. punkta e) apakšpunkts paredz aizliegumu sniegt ar finanšu pakalpojumiem nesaistītus pakalpojumus, šīs pašas regulas 2. pantā nosakot izņēmumus, kas attiecas it īpaši uz tranzītu caur Dienvidslāvijas Federatīvās Republikas teritoriju un iebraukšanu tās teritoriālajos ūdeņos. Vācijas valdība uzskata, ka šiem izņēmumiem nebūtu jēgas, ja pārvadājumi no embargo zonas vai uz to nebūtu aizliegti. Tātad šī regula apstiprina Vācijas valdības veikto Regulas Nr. 1432/92 interpretāciju.

24 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka nav jāpārbauda, vai Rezolūcija 757 (1992) pati aizliedz sadalītos pārvadājumus, jo Kopienu likumdevējs, ņemot vērā Kopienas ģeogrāfisko tuvumu embargo zonai, attiecīgajā gadījumā var noteikt stingrāku embargo. Regulas Nr. 1432/92 interpretācija tādējādi būtu jāveic neatkarīgā veidā; šo viedokli būtībā to pašu iemeslu dēļ aizstāv Komisija.

25 Turklāt Vācijas Federatīvā Republika un Vācijas valdība norāda, ka pienākums nodrošināt Regulas Nr. 1432/92 praktisko darbību nozīmē, ka ir jāuzskata, ka tā aizliedz sadalītos pārvadājumus. Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka pretējā gadījumā šīs regulas noteikumus varētu viegli apiet, turklāt veicinot sadarbību ar Serbijā un Melnkalnē esošajiem uzņēmumiem (autopārvadātājiem). Vācijas valdība it īpaši atsaucas uz 1996. gada 30. jūlija spriedumu lietā C-84/95 *Bosphorus* (*Recueil*, I-3953. lpp., 3. un 18. punkts).

26 Visbeidzot, Vācijas Federatīvā Republika, atsaucoties uz šo pašu spriedumu, uzsver, ka sadalīto pārvadājumu aizliegums nav pretrunā attiecīgo uzņēmumu pamattiesībām.

27 Komisija tomēr uzskata, ka, ja pārvadājumi būtu nodrošināti vienīgi līdz embargo zonas robežām, neparedzot turpmākus pasažieru pārvadājumus šajā zonā, tad nebūtu iespējams pierādīt, ka ar šādām darbībām tiek atbalstīta Serbijas un Melnkalnes ekonomika. Šajā gadījumā tā negūtu labumu no Kopienas transporta līdzekļa izmantošanas un šāda darbība pati par sevi neveidotu attiecīgo personu pārvadājumus uz Serbiju un Melnkalni.

28 Komisija pieļauj, ka personu pārvadājumu līdz robežai fakts dod tām iespēju turpmāk doties embargo zonā ar pašu līdzekļiem un ka valūta, ko tās pārvadā, stiprina embargo zonas ekonomiku, tomēr tā uzskata, ka šāda embargo interpretācija ir pārāk plaša. "Kopienas" pārvadātāja pakalpojumi esot vienkārša iepriekšēja darbība un republiku, uz ko attiecas embargo, ekonomikas stiprināšana izrietot no pašiem pasažieriem nevis no pārvadātāja, kas tos aizved līdz embargo zonas robežas apkaimei.

29 Komisija piebilst, ka īstu sadalītu pārvadājumu, kādi ir pamata lietā, ietvaros subjekts, kas ir sniedzis aizliegtos pakalpojumus, ir jānosaka iesniedzējtiesai. Tās kompetencē esot noteikt, cik lielā mērā tāds apakšuzņēmējs kā Aulingers, kas ir palīdzējis īstenot sadalītos pārvadājumus un kas šajā gadījumā nav tieši atbildīgs par to koncepciju un gaitu, ir pārkāpis Regulas Nr. 1432/92 1. panta d) apakšpunktu.

Tiesas atbilde

30 Regulas Nr. 1432/92 desmitais apsvērums noteic, ka tās mērķis ir it īpaši nodrošināt noteiktu Rezolūcijā 757 (1992) paredzēto pasākumu vienveidīgu piemērošanu visā Kopienas teritorijā. Tādējādi šīs regulas interpretācijai ir jāņem vērā tās teksts un

mērķis (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosphorus*, 13. un 14. punkts). Tāpēc Regulu Nr. 1432/92 nevar interpretēt pretēji Rezolūcijas 757 (1992) noteikumiem.

31 Neviens Regulas Nr. 1432/92, tāpat kā Rezolūcijas 757 (1992) noteikums neaizliedz personu pārvietošanos starp dalībvalstīm un Serbijas un Melnkalnes republikām.

32 Tomēr Vācijas valdība un Komisija pamatoti norāda, ka Regulas Nr. 1432/92 1. panta d) apakšpunkts aizliedz tiešus komerciālus personu pārvadājumus starp dalībvalsts teritorijā esošu punktu un punktu Serbijā vai Melnkalnē, ko veic kādā no dalībvalstīm reģistrēts pārvadātājs. Šādu ar finanšu pakalpojumiem nesaistīto pakalpojumu sniegšanu šī norma regulē tiktāl, ciktāl tā, no vienas puses, atbilst "komercdarbībai, kas tiek veikta Serbijas vai Melnkalnes Republikā", un, no otras puses, pakalpojumiem, kas tiek sniegti "fiziskai[ām] personai[ām], kas atrodas Serbijas un Melnkalnes Republikā", abiem šiem aspektiem esot noteikti minētiem Regulas Nr. 1432/92 1. panta d) apakšpunktā kā piemēriem aizliegtai ar finanšu pakalpojumiem nesaistīto pakalpojumu sniegšanai.

33 Attiecībā uz pārvadājumu pakalpojumiem, kas ir nodrošināti starp tiem pašiem sākuma un galapunktiem un ko organizē, dalībvalstī nodibinātam uzņēmumam sadarbojoties ar citu uzņēmumu, kas atrodas embargo zonā, tādā veidā, ka pirmais uzņēmums nodarbojas ar pārvadājumiem līdz embargo zonas robežas apkaimei vai no tās, un otrais — ar pārvadājumiem no šī punkta uz embargo zonu vai no tās uz šo punktu (pasažieriem mainot transporta līdzekli), ir jāpiemēro tāda pati analīze. Šajā sakarā tam, ka pakalpojumus sniedz vairāki pārvadātāji viens pēc otra vai pakalpojumu sniegšana šādiem pārvadātājiem ir nodota kā apakšuzņēmējiem, nav lielas nozīmes.

34 Turklāt, piemērojot citu interpretāciju, Regulas Nr. 1432/92 praktisko darbību varētu viegli apdraudēt, Kopienas uzņēmumiem un Serbijas vai Melnkalnes uzņēmumiem noslēdzot sadarbības vienošanās.

35 Tādējādi, ja Regulas Nr. 1432/92 spēkā esamības laikā autopārvadātājs, pat kā apakšuzņēmējs, piedalījies sadalītajos personu pārvadājumos starp Kopienas dalībvalsts teritoriju un Serbijas un Melnkalnes teritoriju — tas ir pārkāpis šīs regulas noteikumus. Turpretim tas drīkstēja turpināt nodrošināt personu komercpārvadājumu pakalpojumus līdz embargo zonas robežas apkaimei ar nosacījumu, ka šī pakalpojumu sniegšana neietilpst sadalīto pārvadājumu shēmā.

36 Tādējādi uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1432/92 1. panta d) apakšpunkts ir interpretējams tādējādi, ka personu komercpārvadājumi uz Serbiju un Melnkalni vai no tām, kas veikti sadalīto pārvadājumu veidā, bija aizliegti. Ar sadalīto pārvadājumu saprot personu pārvadājumus uz embargo zonu vai no tās, ko organizē, dalībvalstī nodibinātam uzņēmumam sadarbojoties ar citu uzņēmumu, kas atrodas embargo zonā, tādā veidā, ka pirmais uzņēmums veic pārvadājumu līdz embargo zonas robežas apkaimei vai no tās, bet otrs — pārvadājumu no šī punkta uz embargo zonu vai no tās uz šo punktu (pasažieriem mainot transporta līdzekli).

Par otro jautājumu

37 Ņemot vērā uz pirmo jautājumu sniegto atbildi, uz otro jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

38 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, izņemot minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumus, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 1992. gada 1. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1432/92, ar ko aizliedz tirdzniecību starp Eiropas Ekonomikas Kopienu un Serbijas un Melnkalnes republikām, 1. panta d) apakšpunkts ir interpretējams tādējādi, ka personu komercpārvadājumi uz Serbiju un Melnkalni vai no tām, kas veikti sadalīto pārvadājumu veidā, bija aizliegti.

Ar "sadalīto pārvadājumu" saprot personu pārvadājumus uz embargo zonu vai no tās, ko organizē, Kopienas dalībvalstī nodibinātam uzņēmumam sadarbojoties ar citu uzņēmumu, kas atrodas embargo zonā, tādā veidā, ka pirmais uzņēmums veic pārvadājumu līdz embargo zonas robežas apkaimei vai no tās, bet otrs — pārvadājumu no šī punkta uz embargo zonu vai no tās uz šo punktu (pasažieriem mainot transporta līdzekli).

[Paraksti]